

nižje pa Peter Majer, ki se med svojci brani laži ter si tako nakoplje smrtno obsodbo. Vi pa, mladi čitatelji, postavite mu spomenik v svojem srcu z dobrim sklepom, ki bodi še trdnejši nego kamen: „Ne, lagati se pa res nočem nikoli, nikdar!“

Maričina punčika.

(Zapisal P. P.)

Ali ste že videli tako punčiko, ki ima porcelanasto glavico, pa se vendar-le smehlja, kot bi bila popolnoma živa? Če je še niste, pogledjte jo tukajle na sliki: ono srednjo z avbico na glavi. To je Maričina punčika.

Lepa je bila ta punčika, ko je bila nova. A sedaj je ta punčika že stara; zakaj oče so jo bili kupili Marici ob lanskem semnju — in tega je že dolgo. Zato se ne čudite, da se porcelanasta glavica sumljivo zamaje, kadar péstuje Marica preveč nemarno.

Tonček, nje bratec, ki ga tudi vidite na sliki, celo trdi, da se punčikina glavica drži samo še za drobno žico, in da bo odpadla ob prvi priliki — toda Marica temu odločno oporeka, in ker se ji Tonček posmehuje, je huda in se jezi radi tega. . .

In glejte: danes se je z Maričino punčiko prime-rilo nekaj posebnega.

Ali vidite sliko? Tonček in Marica gledata skozi okno. Marica pestuje punčiko. In potem pride še Turinček vmes. Svojo drobno glavico je pomolil, da bi tudi on kaj videl. In ob tem se je z gobčkom tako nerodno zadel punčikine glavice, da se je ta sumljivo zazibala na žici in da se je Tonček glasno zakrohotal.

Kaj pa Marica?

Marico popade jeza in udari Turinčka enkrat, dvakrat. . . . in pri tem ne pazi na punčiko, ki maje z glavico — — —

In porcelanasta glavica se odtrga, zdrkne na okno, se ubije in drobci se razleté na vse strani...

Turinček pa samega strahu zacvili enkrat, dvakrat — in jo s plahim pogledom pobere skozi duri, kot bi hotel reči:

„Saj nisem storil nalašč čemu me pretepaš . . . ?“

Tako se je bilo zgodilo danes.

In od danes dalje Marica nima več punčike s porcelanasto glavico — take, ki se smehlja, kakor bi bila popolnoma živa. A dolgčas je Marici po punčiki in zato kar naprej nadleguje očeta, naj bi ji kupili drugo. Oče pa vedó, kako je bila naredila Marica s Turinčkom — zato odlašajo vedno in pravijo, da kadar se bo Marica odvadila jezavosti, tedaj bo dobila zopet punčiko s porcelanasto glavico; tako, ki se smehlja kakor bi bila popolnoma živa... In Marica je sklenila, da se hoče odvaditi. Prizadeva si resno... In kadar se bo odvadila popolnoma, tedaj vam zopet sporočim in jo javno pohvalim. Bog daj, da bi bilo kmalu!

